

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **Ch. A.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2013, č. j. 2 A 56/2013 – 35, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, rozhodnutím ze dne 6. 1. 2013, č. j. KRPA-33606/ČJ-2012-000022, uložilo žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na pět let. Žalobce podal odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 7. 8. 2013, č. j. CPR-1769/ČJ-2013-930310-V243, změnil napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že zkrátil dobu, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států EU, na jeden rok. Ve zbytku žalovaný potvrdil napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalobce následně podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného u Městského soudu v Praze, jež ji však rozsudkem ze dne 23. 10. 2013, č. j. 2 A 56/2013 – 35, zamítl.

Žalobce (stěžovatel) poté podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, a to z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Zároveň stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 s. ř. s.

Žádost o přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodnil tvrzením o skutečném a intenzivním dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho rodinného a soukromého života.

Podle stěžovatele je možné, že Nejvyšší správní soud zruší napadený rozsudek a řízení bude vráceno do fáze, kdy stěžovatel bude mít nárok na vízum opravňující jej k pobytu na území České republiky. Pokud by stěžovatel již opustil Českou republiku a vynaložil nemalé finanční prostředky na cestovné a zajištění ubytování v zemi původu, utrpěl by s ohledem na jeho rodinný a sociální kontext nenahraditelnou újmu. Je rovněž otázkou, zda by byl v takovém případě návrat stěžovatele skutečně možný.

Stěžovatel k tomu dále uvedl, že pobývá na území České republiky již více než devět let a převážnou většinu této doby žije ve společné domácnosti se svojí současnou manželkou a dvěma nezletilými dcerami, které zde mají povolen trvalý pobyt. První dcera se narodila v roce 2012 a druhá v roce 2013, i s ohledem na nezbytnost jejich očkování je objektivně vyloučeno, aby manželka následovala stěžovatele do země původu. Zároveň je však takřka vyloučeno, aby mohla sama manželka pečovat o obě nezletilé děti bez přítomnosti manžela, a to nejen z ekonomických důvodů, ale i s ohledem na její psychické problémy spojené s úmrtím předcházejícího potomka a následného potratu.

Stěžovatel má na území České republiky vytvořeno veškeré rodinné a sociální zázemí. Jeho nucený návrat by proto byl bezpochyby nenahraditelnou újmu a následky nepřiznání odkladného účinku by byly zjevně nepřiměřené. Podle stěžovatele se přiznání odkladného účinku nedotkne nabytých práv třetích osob a nebude ani v rozporu s veřejným zájmem. Stěžovatel dále zdůraznil, že jeho předchozí protiprávní jednání bylo vždy spojeno pouze s otázkou pobytu na území České republiky, přičemž jeho trestněprávní jednání (přečin maření výkonu úředního rozhodnutí) bylo navíc v době rozhodování žalovaného amnestováno a je na něj tudíž třeba hledět jako na osobu netrestanou.

Nepřiznáním odkladného účinku by došlo také k nepřiměřenému zásahu do práva stěžovatele na spravedlivý proces, protože by v důsledku povinnosti vycestovat nemohl uplatňovat práva spojená s řízením v této věci. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které může být pro výkon stěžovatelova práva na spravedlivý proces nezbytné, aby mohl zůstat na území České republiky. K právu na spravedlivý proces náleží i právo vystupovat v tomto řízení osobně a být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu pokyny atd. Závěrem stěžovatel odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 – 96, publikované pod č. 786/2006 Sb. NSS, podle kterého odkladný účinek v řízení o kasační stížnosti může být přiznán nejen ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu, ale i ve vztahu ke správnímu rozhodnutí.

Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (zde stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání

pokračování

odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě splněny.

Nejvyšší správní soud vycházel zejména z předpokladu, že nedojde-li k odkladu právních účinků rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného, do doby meritorního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, bude stěžovatel v důsledku právních účinků pravomocných a vykonatelných rozhodnutí správních orgánů nucen opustit území České republiky, a to ještě před rozhodnutím o kasační stížnosti.

Podstatné přitom je, že pro řádný výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces je třeba, aby stěžovatel mohl setrvat na území České republiky do skončení řízení o kasační stížnosti. Byť je stěžovatel v tomto řízení v souladu § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem, náleží k právu na spravedlivý proces i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu pokyny pro výkon zastoupení, poskytovat mu potřebnou součinnost atd. Nejvyšší správní soud proto shledává především možnou újmu na výkonu stěžovatelova práva na spravedlivý proces v důsledku nuceného opuštění České republiky před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti. Ze stejného důvodu ostatně přiznává § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění odkladný účinek na vykonatelnost napadeného rozhodnutí *ex lege* (s výjimkou případů vyhoštění cizince z důvodu ohrožení bezpečnosti státu) a není tedy bez dalšího dán důvod, proč by obdobnou možnost setrvat na území České republiky neměl mít vyhošťovaný cizinec i po dobu následného kasačního řízení. V daném případě lze tedy nalézt příčinnou souvislost mezi právními účinky žalobou napadeného rozhodnutí a možným vznikem újmy stěžovatele (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013, č. j. 8 As 46/2013 – 36, ze dne 5. 9. 2011, č. j. 5 As 82/2011 – 92, ze dne 5. 11. 2013, č. j. 5 As 81/2013 – 14, všechna uvedená usnesení jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom žádné skutečnosti, pro které by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Stěžovatel nebyl vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, nýbrž z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by ve stěžovatelově setrvání na území České republiky do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti musel být spatřován rozpor s důležitým veřejným zájmem.

Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 odst. 2 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelova žaloba proti pravomocnému rozhodnutí o jeho správním vyhoštění měla *ex lege* odkladný účinek, postačí v daném případě, že se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti pozastavují až do skončení řízení o kasační stížnosti právní účinky přezkoumávaného rozsudku Městského soudu v Praze, neboť tím se fakticky dočasně obnovuje odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalovaného ve věci správního vyhoštění stěžovatele.

Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti přitom Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 29. listopadu 2013

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu